52e jaar. -- Nr 78. Zaterdag, 1 Juli 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 1 JULI 1905.

VAN ALLES WAT.

Zekere heer Smeets, verkondigde in den provincialen Raad van Luik, het schoone socialistisch principe :

« *De eerste eigenaar was de eerste dief !* »

En een ander socialist vatte de leering zijner partij, in zake van eigendom, samen als volgt :

« *Boekjes van de spaarkas, kerken, kapellen, kloosters, kasteelen, huizen, hofsteden, beurswaarden, landen en meerschen, fabrieken en werkhuizen, alles zal ten bate van den Staat aan hunne eigenaars ontrooid worden.* »

Wat zeggen de liberalen daarvan, zij die verbonden sluiten met mannen die zulke gevaarlijke leerstelsels aankleven ?

* * *

De Fransche minister Berteaux komt te bevelen dat het kruisbeeld uit de zalen der krijgsraden moet verbannen worden.

Moesten de liberalen en socialisten hier meester worden, weldra zou men de beeltenis van den Zaligmaker zien vliegen.... naar den mesthoop. Nu, katholieken, wij zijn verwittigd en moeten het onthouden.

* * *

De liberale gazetten staan nog altijd vol scheldwoorden, omdat de pastoors zich bezig houden met pensioenen voor den ouden dag, met vakvereenigingen, boerenbonden, landbouwgilden enz. Voor eender welk werk, zoo jammeren zij, is 't altijd hetzelfde liedje : gas' naar den pastoor.

Eiwel ja, de menschen gaan naar den pastoor en zij hebben hun dermaal gelijk. Waar zouden zij elders gaan ? Bij mortelbroeders en logeslaven zeker, die hen niet helpen zouden of ten allermainste hunne ziel en eer afeischen en hen nog pluimen op den hoop toe voor hunne moeite !

De pastoor integendeel is gereed om ongelukkigen te helpen, noodlijdenden bij te staan, in noodwendigheden van allen aard te voorzien, gratis en onvergeld en bereidwillig, en volgens de maat zijner krachten en middelen, niet alleen met woord en daad, maar met zijne beurs. Hij is iedereens vriend en iedereens helper en steun.

* * *

Het is noodig, dat wij van tijd tot tijd eens nazien of het beruchte millard der kloosters in Frankrijk reeds bereikt of overschreden is.

De *Soir* meldde onlangs, dat het afschaffen en verkoopen der eigendommen van de kloosters meer dan elf millard zou opbrengen.

In Fransche dagbladen uit de departementen vinden wij aardige cijfers die wel juist aan geene millards doen denken.

Toen de dieven aan 't stelen waren, zegden zij tot het gepeupel : « Juicht ons toe, het geld dat wij hier ontnemen, zullen wij aan u schenken onder den vorm van werkerspensioenen. »

En wat hebben de werklieden nu gehad ?

Overal sluiten de likwidatiën der kloostergoederen met een tekort. Wie mag het tekort betalen ? De werkman...

Onder de laatste mislukte likwidaties treffen wij de volgende aan :

Zusters van St-Marcou, te Reims : actief, 263 fr. ; passief, 375 fr. ; tekort 112 fr., aan te vullen door den belastingbetaler. De kosten der likwidatie alleen, 62,80 fr. of een vierde van het actief.

Zusters der aanbidding van Jezus-Hostie, te Lyon : tekort, 3500 fr., Predikheeren, van Oullins : tekort 1500 fr.

De fransche werklieden moeten dus nog veel betalen, om tegen hun zin, hunne weldoeners, hunne ziekenverpleegters, hunne onderwijzers te zien wegjagen.

* * *

Aan een Fransch katholiek blad werd de vraag gesteld : Geb oft gij dat d droom der socialisten : « noch rijken, noch armen ; allen gelijk » kans heeft in 1905 verwezentlijkt te worden ?

Het blad antwoordt daarop : Vooraleer tot die gelijkheid te komen, zouden de menschen moeten zijn :

« 1e Allen gelijk in *gezondheid* ; 2e allen gelijk in *verstand* ; 3e allen gelijk in *bekwaamheid* ; 4e allen gelijk in *matigheid* ; 5e allen gelijk in *arbeidslust* ; 6e allen gelijk in *deugd*.

Onmoodig te bewijzen, dat men nog lang zal wachten vooraleer de volkomene gelijkheid op al die punten zal bestaan. Niet alleen het jaar 1905 maar ook het jaar 2000 zal voorbijgaan, zonder ze verwezentlijkt te zien.

Gebreken der kinderen.

Hoe dikwijls hoort men door vaders en moeders uitroepen dat hunne kinderen zoo stout zijn, dat ze niet luisteren, dat ze altijd hun eigen gedacht willen uitvoeren, en soms andere klachten, nog veel erger. Oude philosophen, die eene goede opvoeding genoten, en hun gedrag naar wijze wetten geregeld hebben, brengen het tegenwoordige kleine geslacht wel eens in vergelijking met dat van hunnen tijd en zij besluiten telkens tot hun eigen voordeel : « Er zijn geen kinderen meer » of « in onzen tijd waren ze zoo ondeugden niet als heden. » Zulk oordeel is volgens ons niet heel juist. Kinderen zijn immer vol guitenstreken geweest, want de groote fabulist, La Fontaine, zeide over meer dan tweehonderd jaren : « Die ouderdom (der kinderen) is zonder medelijden. »

* * *

Dat de jongens ten allen tijde grappen uitzetten, en zelfs met een greintje boosheid in, is evenwel geene reden om dien toestand zoo te laten, en niet naar de oorzaak er van, en naar middels tot verbetering uit te zien.

De ouders, vooral de moeders, zijn niet zelden de oorzaak van de verkeerdheden, die ze in hunne kinderen betreuren. Als deze twee jaren oud zijn, bedrijven ze reeds kleine fouten. Daar wordt dan niet opgelet. De verkeerde plooien van het karakter vertoonen zich reeds : koppigheid, grilligheid, onwil staan de ouders in den weg.

Zij merken dit, doch « het kindje is zoo lief, het is zoo een schatje, het is zoo verleidelijk » dat geen enkel middel wordt aangewend tot verbetering of bestraffing. » Het is nog maar *een kind*, » zegt de zwakke moeder telkeamale. De liefde, slecht verstaan, maakt haar onbekwaam om het wichtige in iets tegen te werken. En eenige jaren later, als zij van de grilligheid van het zoontje wat veel te lijden heeft, zou zij streng willen zijn en hem verbeteren. Doch het is te laat. De plagerijen hebben bij den kleinen zoo diep wortel geschoten, dat ze maar niet willen ophouden. Het kind is het hoofd des huisgezins geworden. De ouders gehoorzamen hun kleinen dwingeland. De vader en de moeder *verlangen* maar de kleine *wil*.

* * *

Ouders, zoo gij wilt gelukkig zijn in uwe kinderen, let bijzonder op de kleine fouten die zich van kindsbeen af vertoonen. In de wieg zelfs kunt gij de jonge karakters gadeslaan. Zoekt de gebreken op en gebruikt de middels die op den jeugdigen ouderdom kunnen beternis brengen. Komt niet zeggen dat het zoontje of het dochtertje zoo lief, zoo bevallig is, dat daar geen kwaad in kan zijn. Dat ware zeker te wenschen, maar 't is niet zoo, gelooft zulks. Roeit vroegtijdig de verkeerdheden uit de harten van uwe kinderen, en gij zult u later grooter verdriet sparen. De boom moet gebogen worden als hij jong is.

Een man die eerbied verdient.

Ik heb eerbied voor den onderwijzer. Hij bekleedt een hooge, een gewichtige plaats in deze wereld.

Op hem berust de taak den geest en het hart onzer kinderen te vormen, huisgezinnen en maatschappij te maken wat zij zijn moeten. Geheel de toekomst van Kerk en Staat is aan zijne zorgen toevertrouwd.

En zijn taak is moeilijk, lastig, ondankbaar. O ! zeg niet dat hij voor zijn werk betaald wordt.

Zijn loon is gering. Ware het grooter, dan noemde ik het nog geen vergelding. Men betaalt niet, men kan niet genoeg betalen een leven dat geheel bestaat in opoffering, geheel toegewijd is aan de vorming van de jeugd, dus van de toekomst ; een werk hebbende voor doel de verhelling van den vrede, den bloei, de grootheid van het vaderland.

Ja, ik heb eerbied voor den man, maar.... op voorwaarde dat hij zich van zijne taak waardig kwijte.

Zijne opvoeding moet den godsdienst voor grond hebben.

Zonder dat is zij gebrekkig, gevaarlijk. Zij kan zekere geleerdheid verschaffen, maar geen deugden en bijgevolg geen geluk.

Het grootste ongeluk voor een land is eene jeugd, opgeleid buiten de godsdienstige principen.

Dit hebbe een onderwijzer gestadig voor oogen, en in zijne lessen en in zijn gedrag. Ja, ook in zijn gedrag. Waartoe immers dienen de lessen, als het voorbeeld ze niet bekrachtigt ?

Een meester, die over godsdienst spreekt, en voor zich zelven geen godsdienst kent, die maakt zijn onderwijs hespottelijk, die breekt al wat hij opbouwde, veel erger, want het voorbeeld trekt.

Zulk een meester is geen opvoeder, geen weldoener. Hij bederft het kind, hij vormt slechte jongelingen, slechte huisvaders en moeders, hij bouwt eene maatschappij van schurken.

Voor zulk een man heb ik geen eerbied, hij verdient echter verachting, hij verdient zijn geld niet, hij verdient het vertrouwen niet dat ouders, Kerk en Staat in hem stelden.

Hij draagt de verantwoordelijkheid, voor God en de menschen, van schromelijk veel kwaad.

Een goddeloos onderwijzer — hij weze overigens nog betrekkelijk goed — is in vollen zin een booswicht.

Mijn hulde aan degenen die goed stichten.

Tentoonstelling van Luik.

In het Oud Luik. — De Koolput.

Aan al onze lezers die zich naar de Tentoonstelling begeven, raden wij aan den koolput van het Oude Luik te gaan bezoeken.

Met de koolmijnlamp in de hand, daalt men 250 meters onder den grond.

Dan doorloopt men 200 meters gaanderijen en men ziet al de werken der kolennijverheid verrichten. Alles is ingesteld gelijk in eene echte koolmijn. Al de noodige machienen zijn er in werking.

Eindelijk komt men in een mooi koffiehuis uit, waar men eenen Munich geniet vooraleer opnieuw in het daglicht te komen.

De koolput van het Oude Luik is eene der groote aantrekkelijkheden van de Tentoonstelling.

Instelling van Choux de Paris, O. Lallement, in het Fragnéepark. Ziet de aankondigingen.

Groot Music-Hall.

De prachtige tooneelvertooning welke het Bestuur van den Grooten Music-Hall der Arènes Liégeoises ons voor het oogenblik aanbiedt ('s namiddags zoo wel als 's avonds), lokt alle dagen de menigte uit, die hare toejuichingen niet ontzien aan de uitstekende kunstenaars en aan de aantrekkelijkheden. Onder de sensatienummers dienen genoemd te worden : de vermaarde quatuor « Les Cadets de Gascogne » ; de groote komiek Duchâtel ; Toto en Martinetti met hunne komieke dieren ; Annetta and Rea, de trapezisten van den Casino de Paris in hunne verbazende werkingen ; dan nog Miss Hecate, in hare nieuwe lichtveranderingen en haren dans in de vlammen ; Mejufvrouw Dika bekomt insgelijks eenen grooten bijval met « Le Rêve de Pierrot ». Voegen wij er bij dat Carman, tijdens alle vertooningen, talrijke en herhaalde toejuichingen inoogst ; dan nog, M. Lotys, contortionist ; Mejufvrouw Oudart, eene voortreffelijke zegster en eindelijk de tooverachtige Booston-Vio met zijne onvergelijkbare cinematographische gezichten, ten rechte aangezien als de schoonste der wereld.

Laat er ons nog bijvoegen dat de tentoonstelling voor de families samengesteld is, dat de vertooningen beginnen 's namiddags om 3 ure en om 7 1/2 ure stipt ophouden ; 's avonds van 8 3/4 ure tot 11 ure.

Kortom, men moet naar de Arènes Liégeoises gaan ; men zal er zich niet over beklagen.

De koning en prinses Clementine.

Z. M. de koning heeft, vergezeld van prinses Clementine, dinsdag onze tentoonstelling een (niet officiel) bezoek gebracht.

Zij hebben beurtelings de Belgische en Fransche afdeelingen en het paviljoen van Algerië bezocht.

In de Belgische afdeeling is het de stand der Antwerpsche juweelfabrikanten, welke zijn ingericht nabij den monumentalen ingang, tusschen de Fransche en Duitsche afdeelingen, die 't meest hunne aandacht trokken.

De koning en zijne dochter gingen zitten en gedurende twee minuten namen zij al de tentoongestelde steenen in oogenschouw.

Er is daar voor eene kolossale som.

De koning bewonderde bijzonder een « Luiksch perron, » in diamanten en smaragden, alsmede eene prachtige « rivière » in briljanten, een lot van 100,000 fr. van de tombola, die woensdag getrokken werd, een prachtstuk, aangekocht bij M. Van Hemelryck, van Antwerpen.

Men toonde aan Z. M. de ruwe stukken, waaruit de kostbare steenen verwerkt worden. Men toont hem de wijze van klieven en slijpen der diamanten en goeft hem vele andere inlichtingen. De koning hoort alles met aandacht aan en doet zich verscheidene bijzonderheden uitleggen ; wij hooren hem meermaals zeggen : « 't Is prachtig, 't is waarlijk belangwekkend. »

Op het oogenblik dat hij het compartiment verliet, wierp de koning een schalkschen blik over de officieele personen en de dagbladschrijvers, die hem omringden en zegde :

« ... En vooral sluit alles goed weg. »

In den loop van het bezoek werd door M. Ryziger aan Z. M. voorgesteld M. Coetermans consul-generaal van Perzië, die op zijne beurt M. Michaux, voorzitter der collectiviteit voorstelde.

Het bezoek des konings in de tentoonstelling heeft geduurd van 2 tot 6 ure.

De tentoonstelling telde op 25 Juni 48,202 abonnementen. Van 1 tot 15 Juni waren er 459,000 betalende bezoekers.

GEMEENTERAAD

VAN TONGEREN.

Zitting van zaterdag 24 Juni 1905.

Tegenwoordig : MM. Meyers, burgemeester, Delvigne en Modave, schepenen ; Deckers, Jacques, Van Urmelingen, Voncken en Zeegers, leden.

Het proces verbaal der vorige zitting wordt gelezen en goedgekeurd.

M. de Burgemeester geeft lezing van eenen brief van M. den Minister van Yzerenwegen, waaruit blijkt dat het vertrek van den trein, die rond 7 ure 's avonds de Guilleminsstatie verlaat in de richting van Tongeren, met een twintigtal minuten vertraagd is, zoodat het opontbond in den tunnel van Vivegnis niet meer plaats heeft.

M. de Burgemeester geeft lezing van eenen brief van het Bureel der Kerkmeesters van O. L. V. Kerk den raad latende weten dat MM. Ridder Schaetzen, Georges Meyers en Modave, respectievelijk Voorzitter, Secretaris en Schatbewaarder van het Bureel genoemd zijn. M. Joseph Delvoie is lid van het Bureel der Kerkmeesters benoemd, in vervanging van zijnen vader, M. Doctor Delvoie, overleden.

M. de Burgemeester zegt dat de bevoegde commissie binnen kort zal bijeengeroepen worden om zich bezig te houden met een ontwerp van reglement over de uren van het straatkeeren.

Inwoners der wijk gelegen buiten de Maestrichterpoort, maken opmerkingen over het bouwen van het policiehuisje. Het bouwen van dit policiehuisje is gestemd geworden door den raad, en deze beraadslaging is thans aan de goedkeuring der Bestendige Deputatie onderworpen.

De Fonderie klaagt over den slechten toestand waarin zich de Waterstraat bevindt. Zij vraagt er de inrichting van eene « bouche d'eau » voor geval van brand.

De « Société des Importations du Nord » van Brussel, vraagt om de stad te verlichten bij middel van een verbeterd stelsel van petroolverlichting door de lampen Lux.

Inwoners der Kruisstraat vragen aan den raad om de oude rechtlijning der straat te mogen behouden in tegenstelling met de voorschriften van het koninklijk besluit van 13 Mei 1843

M. Joseph Hoegars, slachter te Tongeren, vraagt aan den raad eene vergoeding van 40 franken, voor de schade die hij geleden heeft door dat de ratten in het slachthuis van zijn vleesch geëten hadden.

De raad verleent hem eene vergoeding van 10 fr. Een bericht zal aan het slachthuis aangeplakt worden, waardoor het publiek verwittigd wordt dat er in 't vervolg geene vergoeding meer zal verleend worden voor de schade die de ratten in het slachthuis zouden kunnen veroorzaken aan het vleesch der slachters.

M. de Burgemeester zegt dat de Staat voor 13/30 en de Provincie voor 5/30 zullen tusschenkomen in de uitgaven voor het paveïen van den weg van Hemis.

De raad gaat over tot de dagorde :

1e *Aanbesteding van den petrool, kolen en brandhout processen verbaal. — Goedkeuring.*

De laagste soumissiën worden goedgekeurd. Het zijn die van MM. Daenen-Lox voor den petrool, Meesen Jean voor de kolen, en Arthur Grégoire voor het brandhout.

2e *Toelating van den raad aan het Schepencollegie om een akt te hernieuwen.* — De raad verleent de gevraagde toelating.

3e *Gemeente kerkhof. — Verkoop van oude verlaten grafmonumenten.*

Op voorstel van M. de Burgemeester beslist de raad dat deze monumenten niet te koop gesteld zullen worden. Men zal ze zooveel mogelijk in de muren van het kerkhof metselen.

4e *Plaatsvervangende onderwijzeres. — Vergoeding. — Vaststelling.*

De vergoeding wordt vastgesteld gelijkvormig de wet.

5e *Toelating tot verhooging van het plaveisel langs de twee zijden van den tram in de Statielaan.*

M. de Burgemeester zegt dat het een crediet geldt dat het College aan den raad vraagt voor de herstelling van het plaveisel in de Statielaan, herstelling die noodzakelijk is gevonden tengevolge van het daarstellen van den tram op deze plaats.

De raad verleent het gevraagde krediet.

6e *Drinkwater. — Abonnement. — Labeurpaarden. — Belasting.*

7e *Idem. — Vraag van Mme Wed. De Fastré om de aansluiting van 20 te veranderen in 40 millimeters.*

M. Schepen Modave maakt verslag over deze twee zaken, en stelt eenige wijzigingen voor aan het reglement op de waterleiding.

8e *Verkoop van het gras der Stadsmollen. — Akt.*

Goedgekeurd. — De verkoop heeft dit jaar ir. 1315 opgebracht tegen 845 verleden jaar.

9e *Brief van M. de Gouverneur. — Aankoop van een vaandel.*

M. de Burgemeester geeft lezing van eenen omzendbrief van M. de Gouverneur der Provincie.

In dezen omzendbrief wordt gezegd dat de Koning in September naar Hasselt zal komen. Te dezer gelegenheid zullen groote feesten ingericht worden in de hoofdplaats der provincie. M. de Gouverneur verzoekt de verschillende gemeenten een of meer leden van het Schepencollege of een of meer gemeenteraadsleden er op al te vaardigen. Bij deze gelegenheid zal aan elke gemeente een vaandel aangeboden worden. Een lid der plaatselijke policie zal dit vaandel tijdens de feesten dragen. Dit vaandel zal een honderdtal franken kosten.

De raad beslist aan deze feesten deel te nemen en den aankoop te doen van het vaandel waarvan er kwestie is.

10e *Koninklijke Muziekcommissie. — Vraag om subsidie tot inrichting van een feest te geven ter gelegenheid der 75e Verjaring der Nationale Onafhankelijkheid.*

M. de Burgemeester zegt dat het verkiezlijk is dat iedereen zich vereenige om dezen roemrijken verjaardag te vieren. Dat de stad, met dit doel, eene zekere som verleene, en dat al de Maatschappijen aan deze feesten deelnemen. Indien de raad dit principe aanneemt, zal de raad eerlang eene som moeten vaststellen en zich bezighouden met de inrichting der feesten. Deze feesten zouden moeten plaats hebben tijdens de Tongersche Kermis.

Goedgekeurd.

M. Schepen Delvigne zegt dat het in het belang der stad is aldus te handelen. De kermis van Tongeren biedt zich aan onder slechte voorteekens. Dit jaar zullen de foormannen niet naar Tongeren komen ; 't is een uitwerksel der Tentoonstelling van Luik.

M. de Burgemeester. — Het is noodig dat de feesten ingericht worden onder de bescherming van het gemeentestuur.

11e *Verzekering der stadswerklieden.*

De raad beslist de werklieden der stad te laten verzekeren.

12e *Koninklijk Atheneum. — Rekening van 1904.* — Tot eene volgende zitting verzonden.

13e *Vergrooting der woning van den Bestierder der lagere gemeentejongensschool. — Plan, bestek, enz.*

Het bestek dezer werken bedraagt de som van 4700 fr. Eene toelage zal aan het Gouvernement gevraagd worden.

De raad keurt het plan en bestek dezer werken goed.

14e *Groote zaal van het Stadhuis. — Levering van stoven. — Aanbesteding.* — Goedgekeurd.

15e *Kerk van St-Jan Baptist. — Stichting van jaargetijden.* — Gunstig advies.

16e *Weldadigheidsbureel. — Overbrenging van crediten.* — Gunstig advies.

17e *Idem. — Verpachting van goederen.* — Gunstig advies.

18e *Hoofdkerk. — Stichting van een jaargetijde.* — Gunstig advies

19e *Idem. — uitkeering van eene rente.* — Gunstig advies.

20e *Waterleiding. — Inneming van grond. — Reclamatie van M. Gillis Franssen.*

De raad gelast het College deze zaak te regelen.

21e *Posthotel. — Verslag.*

M. de Burgemeester verlaat de zitting.

M. Schepen Delvigne geeft lezing van eenen brief van M. Edmond Jaminé. Voor de plaats van het nieuwe Posthotel stelt deze het huis voor dat hij bewoont in de Statiestraat, het huis Christiaens alsook het terrein van het huis Van West, thans bewoond door Mme wed. Liesens. Het gebouw der Allée Verte zou insgelijks ervoor geschikt zijn.

M. de Burgemeester treedt terug de zitting binnen. Hij zegt dat hij een onderhoud gehad heeft met den Heer Minister, betreffende het bouwen van een nieuw Posthotel te Tongeren. Het Departement der Posterijen bouwt geene Postlokalen meer. Ieder keer dat het er bouwt in eene kleine stad, is het beknibbeld geworden. Men zegt altijd dat het niet schoon genoeg is. M. de Minister raadt de stad aan zelf te bouwen. Het Departement der Posterijen zal het gebouw huren. In deze voorwaarden moet de stad waarborgen hebben. De Staat moet zich verbinden het Posthotel gedurende 65 jaar in huur te nemen, om de stad toe te laten de leening af te leggen die zij zal moeten aangaan om 't nieuwe Posthotel te bouwen. De kosten van onderhoud moeten insgelijks ten laste van den Staat vallen.

De raad stemt in principe, als plaats voor den nieuwen Post, de huizen Noben, Groven en Hubens. Het bouwen van den Post op deze plaats, zal voor gevolg de ontblooting van O. L. V. kerk hebben. De Departementen van Justicie en van Schoone Kunsten zouden eene toelage verleenen voor deze ontblooting.

De raad stemt vervolgens in principe dat de stad de noodige terreinen zal koopen, dat zij het Posthotel zal bouwen, en dat zij het vervolgens aan den Staat zal afstaan en. Gedurende 65 jaren zal deze de jaarlijksche kortingen moeten betalen.

STANHOPE

DE

Amerikaansche detective.

(6de vervolg.)

Winnie zou wellicht zijne neiging beantwoord hebben, indien zij minder aan haar vriendin geheecht was geweest. Nu echter verdedigde zij die ijverig tegenover Alan, verzuimde geen gelegenheid, hem te ergeren en overstelpte hem met haren spot.

Wat Lea aangaat, zelfs de scherpste opmerker kon uit haar handelwijze niet opmaken, of zij voor den broeder van haar echtgenoot liefde, haat, dan wel onverschilligheid gevoelde. Zij behandelde hem met afgemeten beleefdheid die hij zeer ceremonieel beantwoordde, wat hem dikwijls tot doelwit van Winnie's spotternij maakte.

Op dezen balavond was het meisje in een stemming, die volkomen paste bij haar Carmencostuum. Zij wees Alan's verzoek om een dans af en sloop naar een kunstig gemaakt prieeltje waar zij op een divan ging zitten.

— Mag ik u gezelschap houden ? vroeg Alan die haar gevolgd was, deemoedig.

— Neen ! was het kort en afwijzend bescheid.

— Voor een paar minuten maar ! hield hij vol, en zoo bedaard, of zij hem op de vriendelijkste wijze verlof daartoe had gegeven, nam hij naast haar plaats.

— Zijt ge kwaad op mij, Winnie ? Waarom moet mijn schoonzuster altijd tusschen ons komen ?

Zij zag hem toornig aan.

— Zeg liever eens, waarom gij Lea zoo haat !

— Eerst wil ik weten, waarom Lea u tegen mij heeft opgezet.

— O, dat gaat verder dan een grap, mijnheer ! zegde Winnie verontwaardigd. Lea Burton is wat Lea Ullman was, in gedachten, woord en daad eene volmaakte dame, die niet tot een onedele handeling in staat is. Maar ik weet wel, wat gij denkt. In uw oogen is het een misdaad, dat zij uw broeder heeft gehuwd. Is zij geen trouwe liefhebbende vrouw voor hem ; voor zijn kind geen teedere moeder ? Ge hebt herhaaldelijk te kennen gegeven, dat Lea haar man niet lief had. Met welk recht beweert ge dat ?

Eveneens gelooft ge, dat Lea mijnheer Burton enkel om zijn geld heeft getrouwd. Nu, dat behoort ten minste tot de zonden, die de wereld gaarne vergeeft !... En spottend voegde zij er bij : Wie weet, of ik ook niet een man met geld trouw !

— Winifred !

— Zeer zeker ! Dat is immers algemeen de gewoonte in onze wereld. Zijn wij vrouwen rijke erfgenamen, dan worden wij voor ons vermogen door aanbidders omringd ; zijn wij echter arm, dan moeten wij zoeken en het wordt dikwijls lang hengelen.

— Mijn schoonzuster heeft goed succes gehad ! spotte Alan.

Winnie haalde de schouders op.

— Als ge het zoo noemen wilt, ja. En toch was dat nog niet de hoogste prijs. Zij had heel goed een man kunnen trouwen, die even rijk was als mijnheer Burton en buitendien zoo knap als diens broeder... Och, Lea en ik hebben nooit knappe mannen bewonderd !

Alan wist niet, of hij kwaad worden of lachen zou.

— Ga uw gang, jufvrouw French, zegde hij onverschillig : zeker hebt gij en mevr. Burton nog meer gelijke meeningen.

— Natuurlijk ! antwoordde Winnie trots ; maar ik zal u niet met een lijstje daarvan gelukkig maken. Ge moogt Lea niet lijden ; ik echter houd van haar, en ik zeg u : als gij Lea zoo goed kendet als ik, dan zoudt ge u schamen, een wezen, dat zoo hoog boven u staat, miskend en geminacht te hebben... Ziezoo, nu wil ik wel eens dansen. Gij moogt meegaan of hier blijven.

Dit laatste zegde ze beleedigend onverschillig en eer Allan was opgestaan, was zij al verdwenen. Een oogenblik had hij plan, haar te volgen, doch hij bleef mismoedig staan.

— Ik zal niet gek zijn ! mompelde hij. Loop ik haar na, dan begint zij onmiddellijk onder mijn oogen met allen te koketteeren ; blijf ik hier, dan doet zij het natuurlijk ook. O, moet een man reeds op aarde een voorproefje hebben van de hel, laat hem dan onder één dak leven met de vrouw, die hij liefheeft, en de vrouw, die hij haat !

Iamiddels was de Maltheser hem genaderd.

— Ha, zijt gij het ! Ik herken u aan het costuum ! riep Alan hem toe. Wanneer zijt gij gekomen ?

Pas voor een paar minuten.

— Weet ge, welke de diensten zijn, die van u verlangd worden ?

Vernet ergerde zich over den hoogen toon van zijn lastgever, die tot hem sprak als een vorst tot zijn onderdanen. Hij liet echter niets merken en antwoordde luchtig :

— Ik denk van wel. Ik heb zoo iets gehoord van een bescheiden toezicht ! Meer weet ik er nog niet van.

— Dat is ook niet noodig, antwoordde Alan kort. Ik zal u de bewuste persoon aanwijzen, maar ik verlang niet dat ge door haar gezien wordt. Ge hebt eenvoudig te onderzoeken waarheen zij gaat, met wie zij samenkomt en wat zij doet. Om de motieven harer handelingen hebt gij u niet te bekommeren ik verlang enkel feiten.

— Ha ! dacht Vernet, er is kwestie van een « zij ». Luid sprak hij : Gij hebt mij den naam der dame nog niet genoemd.

— 't Is mijne... 't is mevrouw Burton, de vrouw des huizes.

— Zie zoo, dacht Vernet : de oude Turk wil, dat ik zijne vrouw bewaak.

Door eene begrijpelijke dwaling meende hij namelijk in den rooden domino Achibald Burton, den echtgenoot van Lea, voor zich te hebben.

— Kunt gij mij eenig aanknoopingspunt geven, vroeg hij na eene poos. Hebt ge tegen iemand verdenking ?

— Ik mag alleen zooveel zeggen, luidde het aarzelend antwoord, dat de dame een huwelijk om geld heeft gedaan en zoowel voor haren man als voor hare vrienden iets verbergt.

— Ik begrijp u, knikte Vernet, die de zaak opvatte als eene kwestie van jaloezie.

In eenige woorden beschreef Allan den detectieve het kostuum der Zonnekoningin, dat Lea droeg ; daarna scheidden zij, doch Vernet ging niet de vrouw des huizes zoeken, maar de Vrijheidsgodin, welke hem op dit oogenblik veel meer interresseerde.

En daar ontdekte hij iets vreemds ; midden in de leege muziekkamer stond de Vrijheidsgodin in levendig gesprek met de Zonnekoningin. Vernet, die beiden uit een schuilhoek gadeslaag, zag, dat de godin het andere masker de hand kuste en daarna afscheid van haar nam.

Deze ontdekking bewoog den spion, weer naar zijn cliënt te gaan, dien hij nog op dezelfde plaats vond, in gedachten verdiept.

— Vergeef mij, dat ik u stoor, zegde Vernet ; ik heb u eene meedeeling te doen. Onder uwe gasten bevindt zich eene dame, wier houding, op zijn zachtst uitgedrukt, zeer geheimzinnig is. Als detectieve acht ik het mijnen plicht haar wat nader in het oog te houden, opdat zij het huis niet verlaat voor ik haar volgen kan.

— Zoo ! En ? vroeg Alan onverschillig.

— Als ze zooiang opgehouden kan worden of iemand aanhoudend in hare nabijheid bleef ?

— Dat wil ik niet hebben ! Eene dame, gast van dit huis, mag niet gehinderd worden.

— Ook niet, als ik u zeg, dat het — een man in vrouwenkleeren is ?

— Wat ?

— Die op zeer intiemen voet met mevrouw uwe echtgenoote schijnt te staan, voegde Vernet er bij.

— Met mijne vrouw ?.... Alan was verbaasd. Hoe kwam de speurder op die gedachte ? Hield hij hem voor — zijn broeder ? En als dit het geval was, wat dan ? Hij verlangde geene vertrouwelijkheid met Vernet ; misschien was het beter, hem in zijne dwaling te laten en zich daardoor voor latere onaangenaamheden te hoeden. Eene opheldering van het misverstand viel niet te vreezen, daar het onmogelijk scheen, dat de detectieve ooit den zieken eigenaar van het huis zou ontmoeten.

Hij liet dus Vernet in het geloof, dat Archibald Burton zijn lastgever was ; doch hij vergat daarbij één ding : dat de jonge policiebeambte een stem, welke hij eenmaal gehoord had, steeds weer herkende, vooral wanneer ze zoo bijzonder welluidend was als die van Alan.

— Ge meent dus, hernam de jonge man, dat de verkleede persoon, mevrouw Burton kent ?

— Ja.

— Weet ge, wie hij is ?

— Den naam kan ik u niet zeggen ; ik weet enkel, dat hij het kostuum der Vrijheidsgodin draagt.

Vernet had zijn goede redenen om Stanhope niet te verraden, dien hij in zijn dwaling voor den minnaar van Lea Burton hield.

— Ge zijt waarlijk een slim man, merkte Alan op na een poos ; en ge hebt gelijk den kerel niet uit het oog te verliezen. Ik ken hier een half dozijn jongelingen, die als klitten aan die geheimzinnige persoonlijkheid zullen hangen, zoodra ge het gerucht in omloop brengt, dat zich achter dat masker eene schoonheid verbergt, welke anders niet in de salons wordt toegelaten. Die jonge heiden zullen zoo nieuwsgierig zijn de « geheimzinnige onbekende » uit te vinden, dat zij u de beste hulp verleenen.

— Zeer waar ! knikte Vernet ; ik zal onverwijld het plan ten uitvoer brengen.

IX.

De Maltheser begaf zich ongemerkt, in zijn mantel gehuld, door een zij-uitgang, waar een slaperige portier heel slecht de wacht hield, naar buiten. Hij liep over het plein regelrecht naar een man, die onder een gaslantaarn stond te wachten.

— Hoe lang zijt ge al hier, Harvey ?

— Een half uur ongeveer.

— Goed, dat ge op tijd waart. Trek vlug dezen domino aan en volg mij dan. De knechts hebben mij met den heer des huizes zien spreken ; ze zullen u dus ongehinderd laten binnentreden. Wij gaan direct naar de kleerkamer, om daar van kleeding te verwisselen ; want ge moet verder mijn rol spelen.

— Maar... begon Harvey.

— O, ge hebt niets te vreezen. Meng u eenvoudig onder de menigte en spreek met hen niet. Ik zal er wel voor zorgen, dat ge niet in ongelegenheden komt. Begrijpt ge dus, wat ik wil ?

— Volkomen ! Ge wilt gaarne op twee plaatsen tegelijk zijn en mij opdragen hier uwe plaats in te nemen.

— Zoo is het ! Kom nu mee.

Ze keerden in het huis terug, en nadat Vernet zijn begeleider in de heeren-kleedkamer had gebracht, zocht hij nogmaals Burton op.

— M. Burtou, begon hij, voor het geval ge mij nog iets te zeggen hebt, doe het dan nu, daar ik het voor geraden houdt, dat men ons dezen avond niet meer samen zie spreken.

— Waartoe die voorzorg ?

— Omdat het mij geraden voorkomt, zeg ik u. Ik wil u er ook op aandachtig maken, dat ge zonder twijfel iets heel aardigs zult ontdekken, als ge mevr. Burton in het oog houdt.

Zonder antwoord af te wachten boog hij en was spoedig uit den gezichtskring van zijn lastgever verdwenen. Deze zag hem nijdig aan.

— Die man heeft een onbeschaamde manier om met mij te spreken, mompelde hij. Ik zal echter zijn raad volgen en op Lea letten.

Reeds na enkele minuten had hij de Zonnekoningin gevonden, die, naar hij meende op te merken, een zenuwachtige onrust aan den dag legde. Hij zag haar ook telkens zich van het gezelschap afzonderen en hijna leege vertrekken opzoeken. Toen zij door een der salons ging, sprong plotseling de kleine Daisy haar tegemoet.

— O moeder ! riep het kind opgewonden, ik heb de echte vrouw Holle — ge weet wel : uit het sprookje — gezien. Daarginds zit zij en ze heeft met mij gesproken. Mag ik nog wat bij haar blijven ? Millie zegt, ik moet naar bed.

Op elk ander oogenblik zou Lea meer aandacht hebben geschonken aan de woorden van het kind en eens die « Vrouw Holle » hebben opgenomen ; nu antwoordde zij gejaagd :

— Ge moogt nog een beetje hier blijven, lieveling, maar maak het die dame niet te zeer lastig.

[Wordt voortgezet.]

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.